

телскитѣ разузнавачи; нѣкой си балкански инженеръ про-
водилъ четире портрета съ образътъ на Ивана Шишмана,
възсѣдвалъ на конь, и елинийтъ конь билъ зеленъ: това
е цвѣта на надѣждата. Съ запасъ отъ подобни извѣстия
патрона на агенството, нѣкакъвъ си министръ безъ длѣж-
ность, но съ портфелъ, довтаса въ Високата Порта и по
всѣки начинъ се стараеше да убѣди да признаятъ че
въстание има. Нѣмаше какво да се прави, трѣбваше да
признаятъ, признаха — и въстание имаше.

Триста и нѣколко въстанници трѣбваше да прѣми-
натъ Дунава въ Олтеница съ въйволата Данко. въ Ту-
траканскийтѣ лѣсъ се събраха всичко-на-всичко двадесетъ
и петъ: осемъ влшки цигани, оседлени въ Букурещъ и
Яшъ на обѣсаване, които прѣдпочитаха да отидатъ на
бѣсилка въ чужда страна — не е тъй срамно и не
тъй горчиво, при това може да сполучи да избѣгне отъ
опасността и да стане спатия въ сѣрбската конница,
като заглади съ юнашка служба въ България елдоѣйства-
та въ Молдавия и Влашко; дваналесетъ чи токрѣвни Бъл-
гари, овчери, умѣющи да заколятъ и да обератъ, а послѣ
да скриятъ сръжието и откраднатитѣ вещи; единъ бъл-
гарски учителъ, любосвателенъ и съчиняющъ историята
на въстанието; еливъ Нѣмепъ отъ пуската войска, на-
ричанъ Оботриъ, който крѣпалъ другитѣ Нѣмци и за
това билъ изгоневъ въ числото на инструкторитѣ на
румѣнската армия; имаше и единъ английски пътешестве-
никъ, страдающъ отъ сплитъ, който, за развеселяване
на свѣта, желаше да бже убитъ въ българското въ-
стание като джевлѣментъ, като Англичанинъ вояющъ съ
Сларявитѣ противъ Турпитѣ: клѣтийтъ искаше да дразни
лорда Байрсиз; имаше и паликаре, който прѣди нѣколко
дена удушилъ свойтъ капитанъ и хвърлилъ трупа въ Ду-
нава за храна на рибитѣ; имаше и Московецъ, който из-
бѣгалъ пиянъ отъ полка и сега викаше пиянъ: за Бога,
за вѣрата, за царя и за вашата Славянина! Такава бѣ-
ше въстанническата войска на въйводата Данко: ни единъ
войнивъ, ни най-малко въодушевление. Не така отиваха
Българитѣ да хайдутуватъ; тамъ всичко живѣеше и кипе-